

Nec hoc ille non vidit, sed verborum magnificentia est et gloria delectatus.

Lorem ipsum dolor sit amet, consectetur adipiscing elit. Nulla profecto est, quin suam vim retineat a primo ad extremum. Mihi vero, inquit, placet agi subtilius et, ut ipse dixisti, pressius. Beatus sibi videtur esse moriens. De hominibus dici non necesse est. Immo vero, inquit, ad beatissime vivendum parum est, ad beate vero satis. Quem si tenueris, non modo meum Ciceronem, sed etiam me ipsum abducas licebit. Propter nos enim illam, non propter eam nosmet ipsos diligimus. Duo Reges: constructio interrete.

Apparet statim, quae sint officia, quae actiones. Item de contrariis, a quibus ad genera formasque generum venerunt. Hunc ipsum Zenonis aiunt esse finem declarantem illud, quod a te dictum est, convenienter naturae vivere. Paulum, cum regem Persem captum adduceret, eodem flumine invectionis? Sed haec quidem liberius ab eo dicuntur et saepius. Ergo id est convenienter naturae vivere, a natura discedere. Quid, cum volumus nomina eorum, qui quid gesserint, nota nobis esse, parentes, patriam, multa praeterea minime necessaria? His similes sunt omnes, qui virtuti student levantur vitiis, levantur erroribus, nisi forte censes Ti. Quae cum dixisset paulumque institisset, Quid est? Levatio igitur vitiorum magna fit in iis, qui habent ad virtutem progressionis aliquantum.

Nec vero intermittunt aut admirationem earum rerum, quae sunt ab antiquis repertae, aut investigationem novarum. Restat locus huic disputationi vel maxime necessarius de amicitia, quam, si voluptas summum sit bonum, affirmatis nullam omnino fore. Aut, Pylades cum sis, dices te esse Orestem, ut mori pro amico? Sic, et quidem diligentius saepiusque ista loquemur inter nos agemusque communiter. Itaque nostrum est-quod nostrum dico, artis est-ad ea principia, quae accepimus. Cum autem progrediens confirmatur animus, agnoscit ille quidem naturae vim, sed ita, ut progredi possit longius, per se sit tantum inchoata. Atqui iste locus est, Piso, tibi etiam atque etiam confirmandus, inquam; USD1568 Prioris generis est docilitas, memoria; Animum autem reliquis rebus ita perfecit, ut corpus; Quod autem patrocinium aut quae ista causa est voluptatis, quae nec testes ullos e claris viris nec laudatores poterit adhibere? Qui autem voluptate P490 vitam effici beatam putabit, qui sibi is conveniet, si negabit voluptatem crescere longinquitate? Sed venio ad inconstantiae crimen, ne saepius dicas me aberrare; Bona autem corporis huic sunt, quod posterius posui, similia.

Quid, si non modo utilitatem tibi nullam afferet, sed iacturae rei familiaris erunt faciendae, labores suscipiendi, adeundum vitae periculum? Age nunc isti doceant, vel tu potius quis enim ista melius? Cyrenaici quidem non recusant; Quid loquor de nobis, qui ad laudem et ad decus nati, suscepti, instituti sumus? Nec lapathi suavitatem acupenseri Galloni Laelius anteponebat, sed suavitatem ipsam neglegebat;

Apparet statim, quae sint officia, quae actiones.

Hanc ergo intuens debet institutum illud quasi signum absolvere. Quando enim Socrates, qui parens philosophiae iure dici potest, quicquam tale fecit? Si longus, levis. Quid igitur dubitamus in tota eius natura quaerere quid sit effectum? In voluptate corporis-addam, si vis, animi, dum ea ipsa, ut vultis, sit e corpore-situm est vivere beate. Etiam inchoatum, ut, si iuste depositum reddere in recte factis sit, in officiis ponatur depositum reddere; Cur fortior sit, si illud, quod tute concedis, asperum et vix ferendum putabit? Et ille ridens: Video, inquit, quid agas; Tu autem negas fortem esse quemquam posse, qui dolorem malum putet. An vero displicuit ea, quae tributa est animi virtutibus tanta praestantia? Quid, si reviviscant Platonis illi et deinceps qui eorum auditores fuerunt, et tecum ita loquantur? Antiquorum autem sententiam Antiochus noster mihi videtur persequi diligentissime, quam eandem Aristoteli fuisse et Polemonis docet. In quibus

doctissimi illi veteres inesse quiddam caeleste et divinum putaverunt. Sed quoniam et advesperascit et mihi ad villam revertendum est, nunc quidem hactenus;

Quod quidem nobis non saepe contingit.

Nec enim, omnes avaritias si aequae avaritias esse dixerimus, sequetur ut etiam aequas esse dicamus. Idemne, quod iucunde? Verum hoc loco sumo verbis his eandem certe vim voluptatis Epicurum nosse quam ceteros. Cui vero in voluptate summum bonum est, huic omnia sensu, non ratione sunt iudicanda, eaque dicenda optima, quae sint suavissima. Equidem etiam Epicurum, in physicis quidem, Democriteum puto. At eum nihili facit; Sin ea non neglegemus neque tamen ad finem summi boni referemus, non multum ab Erilli levitate aberrabimus. Quis est autem dignus nomine hominis, qui unum diem totum velit esse in genere isto voluptatis? Qui enim existimabit posse se miserum esse beatus non erit. Hanc ergo intuens debet spai institutum illud quasi signum absolvere. Hoc loco tenere se Triarius non potuit. Dolere malum est: in crucem qui agitur, beatus esse non potest.

Habent enim et bene longam et satis litigiosam disputationem.

His similes sunt omnes, qui virtuti student levantur vitiis, levantur erroribus, nisi forte censes Ti. Sed non alienum est, quo facilius vis verbi intellegatur, rationem huius verbi faciendi Zenonis exponere. Satisne ergo pudori consulat, si quis sine teste libidini pareat? Quid me istud rogas? Quae cum ita sint, effectum est nihil esse malum, quod turpe non sit. Quae fere omnia appellantur uno ingenii nomine, easque virtutes qui habent, ingeniosi vocantur. Illa sunt similia: hebes acies est cuiquam oculorum, corpore alius senescit;

Estne, quaeso, inquam, sitiendi in bibendo voluptas?

Cur deinde Metrodori liberos commendas? Quamquam haec quidem praeposita recte et reiecta dicere licebit. Simus igitur contenti his. Naturalem enim appetitionem, quam vocant o)rmh)n, itemque officium, ipsam etiam virtutem tuentem volunt esse earum rerum, quae secundum naturam sunt. Longum est enim ad omnia respondere, quae a te dicta sunt. Cur, nisi quod turpis oratio est? Minime id quidem, inquam, alienum, multumque ad ea, quae quaerimus, explicatio tua ista profecerit. Nam et complectitur verbis, quod vult, et dicit plane, quod intellegam;

In his igitur partibus duabus nihil erat, quod volleyball Zeno commutare gestiret.

Quid sequatur, quid repugnet, vident. Cur tantas regiones barbarorum pedibus obiit, tot maria transmisit? At, illa, ut vobis placet, partem quandam tuetur, reliquam deserit. Eadem nunc mea adversum te oratio est. Nam et complectitur verbis, quod vult, et dicit plane, quod intellegam; Ergo et avarus erit, sed finite, et adulter, verum habebit modum, et luxuriosus eodem modo. Nec vero alia sunt quaerenda contra Carneadeam illam sententiam.

Quae qui non vident, nihil umquam magnum ac cognitione dignum amaverunt.

Erat enim Polemonis. Quid tanto concursu honestissimorum studiorum, tanto virtutum comitatu, si ea nullam ad aliam rem nisi ad voluptatem conquiruntur? Ita enim se Athenis collocavit, ut sit paene unus ex Atticis, ut id etiam cognomen videatur habiturus. Nam nisi hoc optineatur, id solum bonum esse, quod honestum sit, nullo modo probari possit beatam vitam virtute effici. Verum hoc idem saepe faciamus. Si est nihil nisi

corpus, summa erunt illa: valitudo, vacuitas doloris, pulchritudo, cetera. Varietates autem iniurasque fortunae facile veteres philosophorum praeceptis instituta vita superabat. Huius, Lyco, oratione locuples, rebus ipsis ielunior. Cuius quidem, quoniam Stoicus fuit, sententia condemnata mihi videtur esse inanitas ista verborum. Quid, si non sensus modo ei sit datus, verum etiam animus hominis? Duarum enim vitarum nobis erunt instituta capienda. Hoc loco discipulos quaerere videtur, ut, qui asoti esse velint, philosophi ante fiant. Quod autem satis est, eo quicquid accessit, nimium est;

Quae cum essent dicta, discessimus.

Itaque hic ipse iam pridem est reiectus; Hoc dictum in una re latissime patet, ut in omnibus factis re, non teste moveamur. Ergo opifex plus sibi proponet ad formarum quam civis excellens ad factorum pulchritudinem? Quae enim adhuc protulisti, popularia sunt, ego autem a te elegantiora desidero. Nam, ut saepe iam dixi, in infirma aetate inbecillaque mente vis naturae quasi per caliginem cernitur; Atque hoc dabitis, ut opinor, si modo sit aliquid esse beatum, id oportere totum poni in potestate sapientis. Neque solum ea communia, verum etiam paria esse dixerunt. Iam autem Callipho aut Diodorus quo modo poterunt tibi istud concedere, qui ad honestatem aliud adiungant, quod ex eodem genere non sit? Tu vero, inquam, ducas licet, si sequetur; Quid de Platone aut de Democrito loquar?

Cum ageremus, inquit, vitae beatum et eundem supremum diem, scribebamus haec. Habent enim et bene longam et satis litigiosam disputationem. Sed finge non solum callidum eum, qui aliquid improbe faciat, verum etiam praepotentem, ut M. Si enim ad populum me vocas, eum. Atque his de rebus et splendida est eorum et illustris oratio. Quicquid enim a sapientia proficiscitur, id continuo debet expletum esse omnibus suis partibus; Illa enim, quae prosunt aut quae nocent, aut bona sunt aut mala, quae sint paria necesse est. Quid, de quo nulla dissensio est? Nam quibus rebus efficiuntur voluptates, eae non sunt in potestate sapientis. Id quaeris, inquam, in quo, utrum respondero, verses te huc atque illuc necesse est.

Pauca mutat vel plura sane;

Quod si ita se habeat, non possit beatam praestare vitam sapientia. Societatem coniunctionis humanae munifice et aequae tuens iustitia dicitur, cui sunt adiunctae pietas, bonitas, liberalitas, benignitas, comitas, quaeque sunt generis eiusdem. Non dolere, inquam, istud quam vim habeat postea videro; Mihi enim erit isdem istis fortasse iam utendum. Quis non odit sordidos, vanos, leves, futiles? Quae fere omnia appellantur uno ingenii nomine, easque virtutes qui habent, ingeniosi vocantur. Non quam nostram quidem, inquit Pomponius iocans; Nam nisi hoc optineatur, id solum bonum esse, quod honestum sit, nullo modo probari possit beatam vitam virtute effici. Verum tamen cum de rebus grandioribus dicas, ipsae res verba rapiunt; Idque testamento cavebit is, qui nobis quasi oraculum ediderit nihil post mortem ad nos pertinere? Nunc ita separantur, ut disiuncta sint, quo nihil potest esse perversius.

Equidem soleo etiam quod uno Graeci, si aliter non possum, idem pluribus verbis exponere. Nec vero umquam summum bonum assequi quisquam posset, si omnia illa, quae sunt extra, quamquam expetenda, summo bono continerentur. Atque his de rebus et splendida est eorum et illustris oratio. Itaque ad tempus ad Pisonem omnes.

Verba tu fingas et ea dicas, quae non sentias?

Nihil enim arbitror esse magna laude dignum, quod te praetermissurum credam aut mortis aut doloris metu.

Polemoni et iam ante Aristoteli ea prima visa sunt, quae paulo ante dixi. Quod ea non occurrentia fingunt, vincunt Aristonem; Quae hic rei publicae vulnera inponebat, eadem ille sanabat. Mihi quidem Antiochum, quem audis, satis belle videris attendere. Omnes enim iucundum motum, quo sensus hilaretur. Ego quoque, inquit, didicerim libentius si quid attuleris, quam te reprehenderim. Sine ea igitur iucunde negat posse se vivere? Nihil illinc huc pervenit. Sequitur disserendi ratio cognitioque naturae; Cum autem in quo sapienter dicimus, id a primo rectissime dicitur. Quae rursus dum sibi evelli ex ordine nolunt, horridiores evadunt, asperiores, duriores et oratione et moribus.

Illa sunt similia: hebes acies est cuiusdam oculorum, corpore alius senescit;

Quod autem in homine praestantissimum atque optimum est, id deseruit. Et homini, qui ceteris animantibus plurimum praestat, praecipue a natura nihil datum esse dicemus? Quorum altera prosunt, nocent altera. Potius ergo illa dicantur: turpe esse, viri non esse debilitari dolore, frangi, succumbere. Atqui eorum nihil est eius generis, ut sit in fine atque extraneo bonorum. Quae in controversiam veniunt, de iis, si placet, disseramus. Verba tu fingas et ea dicas, quae non sentias? Ut necesse sit omnium rerum, quae natura vigeant, similem esse finem, non eundem. Tanti autem aderant vesicae et torminum morbi, ut nihil ad eorum magnitudinem posset accedere. Virtutibus igitur rectissime mihi videris et ad consuetudinem nostrae orationis vitia posuisse contraria.

Rapior illuc, revocat autem Antiochus, nec est praeterea, quem audiamus. Voluptatem cum summum bonum diceret, primum in eo ipso parum vidit, deinde hoc quoque alienum; Non enim iam stirpis bonum quaeret, sed animalis. Hoc dixerit potius Ennius: Nimium boni est, cui nihil est mali. Summum enim bonum exposuit vacuitatem doloris; Licet hic rursus ea commemorares, quae optimis verbis ab Epicuro de laude amicitiae dicta sunt. Nunc vero a primo quidem mirabiliter occulta natura est nec perspici nec cognosci potest. Theophrastum tamen adhibeamus ad pleraque, dum modo plus in virtute teneamus, quam ille tenuit, firmitatis et roboris.

Non quaeritur autem quid naturae tuae consentaneum sit, sed quid disciplinae. Hoc uno captus Erillus scientiam summum bonum esse defendit nec rem ullam aliam per se expetendam. At vero illa, quae Peripatetici, quae Stoici dicunt, semper tibi in ore sunt in iudiciis, in senatu. Nec vero sum nescius esse utilitatem in historia, non modo voluptatem. Eodem modo is enim tibi nemo dabit, quod, expetendum sit, id esse laudabile. Saepe ab Aristotele, a Theophrasto mirabiliter est laudata per se ipsa rerum scientia; An me, inquam, nisi te audire vellem, censes haec dicturum fuisse? Octavio fuit, cum illam severitatem in eo filio adhibuit, quem in adoptionem D. Utilitatis causa amicitia est quaesita. Illud urgeam, non intellegere eum quid sibi dicendum sit, cum dolorem summum malum esse dixerit. Is ita vivebat, ut nulla tam exquisita posset inveniri voluptas, qua non abundaret. Traditur, inquit, ab Epicuro ratio neglegendi doloris. Deinde dolorem quem maximum? An eum locum libenter invisit, ubi Demosthenes et Aeschines inter se decertare soliti sunt?

Itaque vides, quo modo loquantur, nova verba fingunt, deserunt usitata.

Sed erat aequius Triarium aliquid de dissensione nostra iudicare. Sed emolumenta communia esse dicuntur, recte autem facta et peccata non habentur communia. Nos quidem Virtutes sic natae sumus, ut tibi serviremus, aliud negotii nihil habemus. Eam si varietatem diceres, intellegerem, ut etiam non dicente te intellego; Ergo, si semel tristior effectus est, hilara vita amissa est? Nunc dicam de voluptate, nihil scilicet novi, ea tamen, quae te ipsum probaturum esse confidam.

Minime id quidem, inquam, alienum, multumque ad ea, quae quaerimus, explicatio tua ista profecerit.

Potius ergo illa dicantur: turpe esse, viri non esse debilitari dolore, frangi, succumbere. Nec vero intermittunt aut admirationem earum rerum, quae sunt ab antiquis repertae, aut investigationem novarum. Ex quo, id quod omnes expetunt, beate vivendi ratio inveniri et comparari potest. Quae duo sunt, unum facit. Dulce amarum, leve asperum, prope longe, stare movere, quadratum rotundum. Piso, familiaris noster, et alia multa et hoc loco Stoicos irridebat: Quid enim? Quoniam, inquiunt, omne peccatum inbecillitatis et inconstantiae est, haec autem vitia in omnibus stultis aequae magna sunt, necesse est paria esse peccata. Collatio igitur ista te nihil iuvat. Conclusum est enim contra Cyrenaicos satis acute, nihil ad Epicurum. Se dicere inter honestum et turpe nimium quantum, nescio quid inmensum, inter ceteras res nihil omnino interesse. Cur ipse Pythagoras et Aegyptum lustravit et Persarum magos adiit? Nisi autem rerum natura perspecta erit, nullo modo poterimus sensuum iudicia defendere.